

Perseverantiam verò usq; in finem, quoniam A non habet quisquam, nisi perseveraverit usque in finem; multi possunt eam habere, nullus amittere. a

a Eodē
c. paulo
ante.

Sed, à quo, nisi ab illo accipimus, à quo iustum est ut petamus? Prorsus in hac re non operosas disputationes expectet Ecclesia, sed attendat quotidianas orationes suas. Orat ut increduli credant: Deus ergo convertit eos ad fidem. Orat ut credentes perseverent: Deus ergo donat perseverantiam usq; in finem. b

b Ibid.
c. 7.

Hanc enim promissit Deus, dicens timorem meum dabo in cor eorum, ut à me non recedant. Quod quid est aliud, quàm, talis ac tantus erit timor meus quem dabo in cor eorum, ut mihi perseverant adhaerant? Cur autem perseverantia ista poscitur à Deo, si non datur à Deo? An & ista irrisoria petitio est, cum id ab eo petitur quod scitur ipsum non dare, sed ipso non donante esse in hominis potestate: sicut irrisoria est etiam illa actio gratiarum, si ob hoc gratia aguntur Deo, quod non donavit iple nec fecit? c

Jeremia
32.

An ab illo perseverantia nostra forte non poscitur? Jam hoc qui dicit, in modis disputationibus refellendus, sed Sanctorum orationibus revocandus est. An verò quisquam eorum est, qui non tibi poscat à Deo, ut perseveret in eo, cum ipsa oratione quæ dominica nuncupatur, quæ eandem Dominus docuit, quando oratur à Sanctis, nihil pœne aliud quàm perseverantia posci intelligatur? Legite aliquanto attentius ejus expositionem in Beati Cypriani martyris libro quem de hac condidit. d

c Aug.
de dono
persever.
c. 2.

d Ibid.

Sed pergat aliquis, & dicat, cur quibusdam qui eum colerunt bonâ fide, perseverare usque in finem non dedit? cur putas, nisi quia non mentitur qui dicit; ex nobis exierunt, sed non erant ex nobis: nam si fuissent ex nobis, mansissent utique nobiscum? Nunquid ergo essinum naturæ duæ sunt? Absit. Si duæ naturæ essent, gratia ulla non esset: nulli enim daretur gratuita liberatio, si naturæ debita redderetur. Homines autem videntur, omnes qui boni apparent fideles, perseverantiam usque in finem accipere debuisse: Deus autem melius esse judicavit, miscere quosdam non perseveraturos certo numero Sanctorum suorum, ut quibus non expedit in hujus vitæ tentatione securitas, non possint esse securi, multos enim à perniciofa elatione reprimat quod ait Apostolus; Quapropter qui videtur stare, videat ne cadat. Voluntate autem sua cadit, qui cadit: & voluntate Dei stat, qui stat. Potens est enim Deus statuere illum: non ergo ipse seipsum, sed Deus. e

1. Joan.
2.

1. Cor.
2.

c Aug.
Ibid.
c. 8.

Rom.
14.

f Exod.
c. 8.

Ex duobus itaque parvulis originali peccato pariter obstrictis, cur iste assumatur, ille relinquatur: & ex duobus ætate jam grandibus impijs, cur iste ita vocetur ut vocantem sequatur; ille autem aut non vocetur, aut non ita vocetur ut vocantem sequatur: inscrutabilia sunt judicia Dei. Ex duobus autem pijs, cur huic donetur perseverantia usque in finem, illi autem non donetur; inscrutabiliora sunt judicia Dei. f

Hic si à me queratur, cur eis Deus perseverantiam non dederit, qui eam qua Christiani vivunt dilectionem dedit: me ignorare respondeo. Non enim arroganter, sed agnosceus modulum meum audio dicentem Apostolum: O homo, tu quis es qui respondeas Deo? & ò altitudo divitiarum sapientiæ & scientiæ Dei, quam inscrutabilia sunt judicia ejus, & investigabiles viæ ejus! a

Si ergo confiteris donum Dei esse perseverare in bono usque in finem, cur hoc donum ille accipiat, ille non accipiat, puto quod mecum pariter nescis, & ambo hic inscrutabilia judicia Dei penetrare non possumus. b

Illud tamen fidelibus debet esse certissimum, hunc esse ex prædestinatis, illum non esse. c

C A P. X I I I.

Esse Prædestinationem electorum.

Vocat enim Deus prædestinatos multos filios suos, ut eos facit membra prædestinati unici filij sui, nō ea vocatione quâ vocati sunt qui noluerunt venire ad nuptias: illa quippe vocatione & Judæi vocati sunt, quibus Christus crucifixus scandalum est; & Gentes quibus Christus crucifixus stultitia est: sed ea vocatione prædestinatos vocat, quam distinxit Apostolus dicens: Ipsi vocatis Judæis & Græcis prædicare le Christum Dei virtutem & Dei sapientiam. Sic enim ait: Ipsi autem vocatis: ut illos ostenderet non vocatos, sciens esse quandam certam vocationem eorum qui secundum propositum vocati sunt, quos præcivit & prædestinavit conformes imaginis filij sui. Quam vocationem significans ait: non ex operibus, sed ex vocante dictum est ei: Quia major serviet minori. Nunquid dixit, non ex operibus, sed ex credente? Prorsus etiam hoc abstulit homini, ut totum daret Deo. Dixit ergo, sed ex vocante; non quæcunque vocatione, sed qua vocatione fit credens. d

Intelligamus ergo vocationem, qua sunt electi, non qui eliguntur quia crediderunt, sed qui eliguntur ut credant. Hanc enim & Dominus ipse satis aperit, ubi dicit: Non vos elegistis, sed ego elegi vos. Nam si propterea electi erant, quoniam crediderunt, ipsi eum prius utique elegerant credendo in eum, ut eligi mererentur. Auferet autem hoc omnino, qui dicit: non vos me elegistis sed ego vos elegi. Et ipsi proculdubio elegerunt eum, quando crediderunt in eum. Unde non ob aliud dicit: non vos me elegistis, sed ego vos elegi: nisi quia non elegerunt eum; ut eligeret eos, sed ut eligerent eum, elegit eos: quia misericordia ejus prævenit eos secundum gratiam, non secundum debitum. Elegit ergo eos de mundo, cum hic ageret in carne, sed jam electos in seipso, ante mundi constitutionem. Hæc est immobilis veritas prædestinationis & gratiæ. e

Præciebat, (ait Pelagianus) qui futuri essent sancti & immaculati per liberam voluntatis arbitrium; & ideo eos ante mundi constitutionem in ipsa sua præscientia, qua tales futuros esse præcivit, elegit, elegit ergo (inquit) antequam essent, prædestinans filios, quos futuros Sanctos immaculatosque præcivit; utique ipse non fecit, nec se facturum, sed illos futuros esse præcivit. Intueamur ergo verba Apostoli, atque videamus utrū propterea nos elegerit ante mundi constitutionem, quia sancti & immaculati futuri eramus, an ut essemus? Benedictus inquit, Deus & Pater Domini nostri Jesu Christi qui benedixit nos in omni benedictione spiritali in caelestibus in Christo, sicut elegit nos in ipso ante mundi constitutionem ut essemus sancti & immaculati. Non ergo quia futuri eramus, sed ut essemus. Nempe certum est, nempe notum est: Idco quippe tales eramus

a Aug.
de cor.
rep. c. 3.

b Idem
ibid.

c Idem
c. 8. de
dono
persever.

d Aug.
c. 16. de
prædest.
Sanct.

e Aug.
c. 17. de
prædest.
SS.